

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 393/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/90/2020 z 2. februára 2021 takto

r o z h o d o l :

1. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**
2. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 19. mája 2025 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 5 ods. 1 písm. a) a čl. 7 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným rozsudkom krajského súdu. Napadnutý rozsudok žiada zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie. Uplatňuje si tiež primerané finančné zadosťučinenie 50 000 eur a žiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.
2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a predložených dôkazov vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 2T/43/2020 z 15. októbra 2020 uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi spolupáchateľstvom, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia a bol mu uložený ochranný dohľad a trest prepadnutia veci.
3. Proti rozsudku podal odvolanie prokurátor. Krajský súd napadnutým rozsudkom z 2. februára 2021 vo vzťahu k sťažovateľovi napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o ochrannom opatrení a sťažovateľovi uložil trest odňatia

slobody vo výmere 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom strázenia a uložil trest prepadnutia veci a ochranný dohľad na dva roky.

4. Proti rozsudku krajského súdu z 2. februára 2021 podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením z 18. decembra 2024 tak, že dovolanie sťažovateľa odmietol.

5. Najvyšší súd poukázal na relevantné ustanovenia Trestného poriadku (najmä § 257 ods. 5, § 334 ods. 4, § 369 a § 372 ods. 1 Trestného poriadku) a uviedol, že rozsudok okresného súdu bol vyhlásený po prijatí vyhlásenia obvineného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je obvinený sťažovateľ vinný zo spáchania skutku, ktorý sa mu kladie za vinu. Sťažovateľ napadol dovolaním výlučne výrok súdu prvého stupňa o vine a vo vzťahu k rozsudku súdu druhého stupňa o treste neuviedol žiadne dovolacie námietky. Najvyšší súd konštatoval, že v rozsahu, v akom sťažovateľ v konaní pred súdom prvého stupňa na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie o uznaní viny a súd takéto vyhlásenie prijal, nemôže úspešne dovolaním namietať výrok o vine, teda ani právnu kvalifikáciu skutku obžaloby, ktorú vyhlásením o vine taktiež prijal, pretože svojím vyhlásením o uznaní viny sa možnosti prieskumu výroku o vine z pohľadu skutku a právnej kvalifikácie v dovolacom konaní vzdal. Dovolanie v tomto prípade bolo prípustné len zo strany ministra spravodlivosti, a to prípadne i na podnet obvineného. Najvyšší súd preto dovolanie odmietol ako podané neoprávnenou osobou.

6. Sťažovateľ uvádza, že uznesenie najvyššieho súdu z 18. decembra 2024 mu bolo doručené 20. marca 2025.

II.

Argumentácia sťažovateľa

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv rozsudkom odvolacieho súdu, uznesenie odvolacieho súdu nenamieta. K namietanému porušeniu čl. 7 ods. 1 dohovoru sťažovateľ uvádza, že bol odvolacím súdom odsúdený za konanie, ktoré v čase spáchania nepredstavovalo trestný čin. Odvolací súd odsúdil sťažovateľa za nakladanie s psychotropnými látkami napriek tomu, že Trestný zákon vyžaduje, aby išlo o nakladanie neoprávnené, čo nebol prípad sťažovateľa. Podľa sťažovateľa ustanovenie § 172 ods. 1 Trestného zákona účinného v čase skutku nepripúšťa posúdiť konanie sťažovateľa ako trestný čin.

8. K namietanému porušeniu čl. 5 ods. 1 dohovoru sťažovateľ uvádza, že porušenie tohto práva vidí v tom, že odvolací súd bez zákonného podkladu nariadil sťažovateľovi výkon trestu odňatia slobody, ktorý vykonáva doteraz.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podľa § 124 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) možno ústavnú sťažnosť podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku.

10. Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa ods. 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g) a h) a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

11. Ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 19. mája 2025. Sťažovateľ sa teda ochrany svojich označených práv v súvislosti s napadnutým rozsudkom krajského súdu z 2. februára 2021 domáha jednoznačne po uplynutí lehoty dvoch mesiacov uvedenej v § 124 zákona o ústavnom súde, v dôsledku čoho ju nemožno považovať za podanú včas.

12. Nadväzujúc na uvedené, ústavný súd pre úplnosť uvádza, že na skutočnosť, že sťažovateľ podal proti predmetnému uzneseniu krajského súdu z 2. februára 2021 dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol uznesením z 18. decembra 2024, nemožno pri skúmaní otázky včasnosti podanej ústavnej sťažnosti prihliadať, keďže z § 257 ods. 5 Trestného poriadku nepochybne vyplýva, že súdom prijaté vyhlásenie, že obžalovaný nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Osobou oprávnenou na podanie dovolania v takomto prípade je pritom iba minister spravodlivosti.

13. Princíp zachovania lehoty po podaní dovolania aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ako aj zákonná úprava počítajúca plynutie lehoty dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku však v každom prípade predpokladajú riadne využitie mimoriadneho opravného prostriedku. O riadnom využití mimoriadneho opravného prostriedku nemožno hovoriť v prípade, ak je podaný neoprávnenou osobou, je podaný po lehote, je podaný bez povinného právneho zastúpenia advokátom, prípadne ak je podaný proti rozhodnutiu, proti ktorému právna úprava možnosť podať mimoriadny opravný prostriedok nepripúšťa. V opačnom prípade by totiž bola pripustená možnosť špekulatívneho predlžovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti (II. ÚS 91/2019, II. ÚS 232/2019, II. ÚS 595/2020).

14. Ústavný súd vo vzťahu k zachovaniu lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu odvolacieho súdu na podklade podaného dovolania tiež už uviedol, že zachovanie lehoty na podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je vylúčené v prípadoch, v ktorých je neprípustnosť dovolania daná *ex lege* (III. ÚS 674/2014), prípadne je dovolanie podané neoprávnenou osobou alebo zjavne oneskorene (II. ÚS 13/2022).

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

16. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadava, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

17. Ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z výsledku posúdenia ústavnej sťažnosti ústavným súdom je zrejmé, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

18. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. júla 2025

Robert Šorl
predseda senátu